

JAVNI rós í donskum blað:

Skipaði fyrri frálíkum skeiði

Fyrri ár varð skipað fyrri einum skeiði fyrri systkjum hjá evnaveikum. Skeiðið varð hildið á Hotel Vágum og var fyrsta av sínum slag í Føroyum.

Í seinasta nummarinum av danska blaðnum »Lev«, sum »Landsforeningen Evnesvages Vel« gevur út, er stór grein um skeiðið og verður Javni róst fyrri eitt gott skeið.

Greinin í blaðnum er soljóðandi:

Endnu engang skrev JAVNI historie. Denne gang i forbindelse med et kursus for søskende til psykisk udviklingshæmmede. Det første her på Færøerne.

Kurset blev holdt på Hotel Vágar. Vi var ca. 20 deltagere. Søskende, pædagoger, kursusledere. Det var betryggende, at formanden for Javni, Diana i Puntabyrgi kunne være med hele tiden.

Det var godt arrangeret. I mødesalen lå en mappe til hver af deltagere. I mapperne var forskelligt stof af oplysende karakter, så som bogen om Dagtor af Tordis Ørjasætter og et post-

kort fra de handicappedes tegnekonkurrence. Jeg var så heldig, at kortet i min mappe var tegnet af min egen broder.

Miljøet var godt, for slet ikke at tale om værelserne og maden. Kursuslederen var Lis Hammild fra Danmark. Hun er selv mor til en psykisk udviklingshæmmed pige. Hun er næstformand i Evnesvages Vel og har været redaktør af deres blad i mange år.

Kurset startede lidt hovedkuls med et foredrag. Finnur Helmsdal, der er leder af Åndsvageforsorgen, kom med et indlæg, hvor han forklar-

ede om åndssvageverdenen, om hvorledes den organiseret også lidt om love og kundgørelser/bekendtgørelser og sluttede med en historisk oversigt.

Det var meningen, at Hjørdis á Argjaboga skulle have været med og fortalt om, hvordan det havde gået siden de første psykisk udviklingshæmmede kom hjem fra Danmark. Men hun var desværre syg, hvorfor foredragsholderen læste hendes manuskript, som hun havde skrevet til kurset, op.

Tæt lov-urskov!

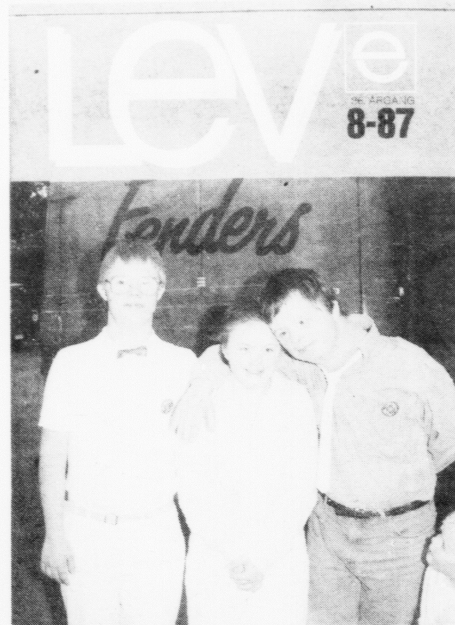
En skam, at vi ikke straks fik at vide, at Finnur kun havde begrænset tid og skulle hjem efter foredraget, fordi både det han sagde, og det han læste op, var vedkommende stof for os, både som søskende og som færing. Færøerne er et lille land, men lovurskoven, som tillige ofte er dansk, er nok lige så tæt og uoverskuelig her

som i Danmark.

Præsentation var næste punkt på dagsordenen. Pædagogerne sagde, hvor de arbejdede. Vi blev hurtigt klar over, at vore søskende var fra den mere selvstændige ende af de handicappede. Dette kom derfor til at præge behandlingen af de forskellige emner.

Gruppearbejder var nøgleordet. Men grupperne havde hele tiden forskellig sammensætning. Da emnerne var færdigbehandlede i grupperne, blev de forelagt mødedagerne, som på det tidspunkt kom med kommentarer.

Det første gruppearbejde startede med spørgsmålene: Har du accepteret, at din »søskende« er handicappet? Er i for loyale/tro mod jeres forældre el. søskende til at kunne vise jeres egentlige følelser? Blev i drillede/mobbende som børn? Blev der gjort forskel? Er du skinsyg? Blev for store

krav stillet dig?

En af os blev valgt til ordfører/styrer og vedkommende skrev sine bemærkninger ned og fremlagde dem, da vi atter samledes i mødelokalet. Til trods for, at al kommunikation skulle foregå på dansk, fik vi dog altid en god diskussion igang, og der var ingen af deltagere, der holdt igen med spørgsmål og kommentarer.

Filmaften

Der blev også kigget på videobånd, som Lis Hammild havde bragt

med sig fra Danmark. Vi så både spillefilm med professionelle skuespillere, andre film og reportager som var optaget fra Danmarks Radio.

Bl.a. så vi en film, der hedder »Bill«, der handlede om en ung mand der skulle lave en film om en psykisk udviklingshæmmed ældre mand, som boede på en stor institution. Den unge tog den ældre med hjem til sig

Framhald á síðu 9

Diana i Puntabyrgi, sum sæst til høgru á myndini saman við evnaveikum og avvarðandi, var við á skeiðnum í Vágum.

Lis Hammild er næstformaður í danska landsfelagnum fyrri evnaveik og hon er blaðstjóri á blaðnum »Lev«. Hon var við á skeiðnum, sum Javni skipaði fyrri í Vágum

